

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: V. T. X.**, narozeného ..., IČ: ..., bytem S. S. 1547, J., zastoupeného Mgr. Ing. Pavlem Kostrhunem, advokátem, se sídlem Zborovská 1760/3, Chomutov, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2014, čj. 26348-2/2014-900000-304.8,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 13. 6. 2014, sp. zn. 23407/2012-086300-021, čj. 26348-2/2014-900000-304.8, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 24. 4. 2014, čj. 25236-2/2014-620000-12, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 135b odst. 1 písm. g) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), tím, že minimálně dne 30. 5. 2012 na daňovém území České republiky, v provozovně na adrese J., T. 20, skladoval celkem 40 ks cigaret značky FEST RED, které nebyly označeny platnou tabákovou nálepkou, za což mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně se žalobce domáhal zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

V žalobě žalobce uvedl, že při prohlídce celního orgánu dne 30. 5. 2012 bylo bez pochyby zjištěno, že měl u sebe v kapse 40 ks cigaret, tj. 2 krabičky, značky Fest bez platné tabákové nálepky. Namítl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, na základě jaké právní skutečnosti a na základě jaké správní úvahy dospěl správní orgán k závěru, že předmětné nekolikované cigarety skladoval. Rozhodnutí správního orgánu považoval za vydané v rozporu se zákonem, tedy nezákonné, protože nebyly splněny podmínky jeho vydání, když správní orgán porušil své povinnosti zabývat se věcí svědomitě a odpovědně a v rozporu s § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), spolehlivě nezjistil stav věci. Samotné rozhodnutí je dle názoru žalobce v rozporu s principy řádného a spravedlivého řízení, a pokud nebyly správním orgánem zjištěny objektivní a relevantní skutečnosti opodstatňující rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt, pak jde o rozhodnutí účelové a nezákonné. Žalobce uváděl, že 2 krabičky cigaret převzal od paní B. T. H. a uložil je do kapsy. S názorem žalovaného, že jako provozovatel prodejny odpovídá za dodržování veškerých předpisů vztahujících se k předmětu podnikání, tj. že kromě jiného nebude skladovat neznačené tabákové výrobky, žalobce nesouhlasil. Namítl, že dle argumentace žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 7 Afs 69/2007-85 a čj. 9 Afs 59/2008-85, je nutné předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Dle názoru žalobce nebylo prokázáno, že by „skladoval“ nekolikované tabákové výrobky ve „větším množství“, a tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. V souvislosti s tím namítl, že jednáním, kdy měl v držení 2 krabičky nekolikovaných cigaret, se mohl dopustit přestupku podle § 135 odst. 1 zákona o spotřebních daních.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k podané žalobě a navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. Poukázal na to, že v daném případě došlo k naplnění znaků správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, protože žalobce neznačené tabákové výrobky skladoval, svým přístupem umožnil protiprávní stav, za který nese ze zákona objektivní odpovědnost. K námitce žalobce vztahující se k pojmu „větší množství“ s odkazem na citované rozsudky Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že tento pojem se vztahoval k § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2010, a z citovaných rozsudků pak vycházel při výkladu pojmu „skladování“. Dále žalovaný poukázal na to, že skutková podstata správního deliktu, kterým byl žalobce uznán vinným, a to ani pozdější právní úprava, pojem větší ani minimální množství neznačených tabákových výrobků nevymezuje. Rovněž další námitku, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho dospěl správní orgán k danému závěru, žalovaný odmítl s tím, že žalobce si byl jako podnikající osoba svých povinností vědom, byl již v minulosti za stejné správní delikty sankcionován a kvalifikovaný vztah k neznačeným cigaretám byl naplněn právě jejich převzetím do úschovy od paní B. T. H.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Ze zprávy o kontrole značení tabákových výrobků ze dne 30. 5. 2012, čj. 19377/2012-206300-032, je nesporné, že pracovníci celního úřadu v prodejně v J., T. (P.) 20 (dále jen „provozovna“), kterou provozoval žalobce, v rámci bezpečnostní prohlídky jeho osoby, u něj v kapse našli neznačené tabákové výrobky. Jednalo se o 40 ks cigaret zn. Fest red, které nebyly značeny tabákovou nálepkou. Dále byly v prodejně nalezeny klíče od osobního vozidla zn. Opel Sintra, které bylo odstaveno na přilehlém parkovišti. Žalobce vozidlo zpřístupnil a v něm bylo následně nalezeno 400 ks cigaret zn. FEST Blue bez platné tabákové nálepky. Dle protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 30. 5. 2012, čj. 19377-4/2012-206300-032, sp. zn. Md 21/12-2063032/CV, pak žalobce po nálezů cigaret ve voze uvedl, že k těmto nemá žádné nabývací doklady. Do protokolu o ústním jednání ze dne 16. 11. 2012, čj. 23407-7/2012-086300-021, po seznámení s předmětem projednávané věci a shromážděným spisovým materiálem nejprve výslovně uvedl, že osobní automobil, ve kterém bylo nalezeno 400 ks cigaret bez tabákové nálepky prodal paní B. T. H., a na důkaz svého tvrzení předložil kupní smlouvu z června 2011. K cigaretám, které se našly u něj v kapse, uvedl, že patří paní B. T. H., jeho bývalé přítelkyni, která jej ten den navštívila, odešla na nákup a cigarety si u něj nechala, aby v jiné prodejně nebyla nařčena z jejich případné krádeže. Žalobce měnil svá tvrzení, pokud jde o využívání, či nevyužívání uvedeného vozidla, od původního připuštění, že si je občas půjčuje, pokud jede pro zboží do Prahy apod., až po kategorické odmítnutí jeho užívání s tím, že vozidlo přeci prodal, bydlí kousek od obchodu, a vůz tedy nepotřebuje. Pokud pak byly v tomto vozidle nalezeny cigarety, jednalo se o majetek paní B. T. H., která to může dosvědčit. Žalobce rovněž výslovně potvrdil, že ve své provozovně prodává i cigarety. Z protokolu o ústním jednání ze dne 29. 11. 2012, čj. 23407-10/2012-086300-021, sepsaného s B. T. H. vyplývá, že tato na dotazy výslovně uvedla, že v uvedený den, kdy byla provedena kontrola v provozovně žalobce, jela nakupovat do prodejny Tesco, jela osobním automobilem, jehož původním vlastníkem byl žalobce, její bývalý přítel. Ten samý den zakoupila od neznámého muže cigarety, jejichž značku či barvu si s odstupem času již nedovedla vybavit. Cigarety uschovala ve vozidle, šla na návštěvu k žalobci, kterému do kapsy, možná i bez jeho vědomí dala 2 krabičky cigaret a na prodejnu si nechala klíče od vozidla. Dne 17. 10. 2013 pak byla B. T. H. v této věci vyslechnuta jako svědek, kdy setrvala na svých původních tvrzeních, že cigarety jsou jejím vlastnictvím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, ve znění zákona č. 457/2011 Sb., účinném do 31. 12. 2012, musí být tabákové výrobky na daňovém území České republiky vyrobené, dovezené nebo dopravené z jiného členského státu, značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není zákonem stanoveno jinak.

Dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Dle § 135b odst. 4 zákona o spotřebních daních se za správní delikt uvedený v § 135b odst. 1 písm. g) citovaného zákona uloží pokuta od 50 000 Kč do 1 000 000 Kč.

Dle § 135l odst. 1 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dle odst. 6 téhož ustanovení se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a tuto shledal nedůvodnou. Tvrzením žalobce, že 40 ks cigaret zn. Fest Red bez platné tabákové nálepky neskladoval, protože mu je dala do kapsy paní B. T. H. a žalobce žádným způsobem nekontroloval, o jaké cigarety se jedná, se zabýval již celní úřad. Žalovaný pak k tomu na str. 2 odst. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že skladování neznačených tabákových výrobků je posuzováno na základě principu objektivní odpovědnosti, kde se zavinění nevyžaduje. Jak žalovaný dále vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce měl nepochybně ve své detenci 40 ks cigaret, které byly u něj při kontrole zaměřené na značení tabákových výrobků dne 30. 5. 2012 zjištěny. Kontrola celních orgánů byla provedena v prodejně, kterou žalobce provozuje. Žalovaný odmítl, že by bylo možné se odpovědnosti za správní delikt zbavit pouhým poukazem na skutečnost, že cigarety do kapsy žalobci dala jiná osoba. Samotné skladování 40 ks neznačených cigaret pak bylo zhodnoceno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Otázkou výkladu pojmu „skladování“ pro účely zákona o spotřebních daních se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2009, čj. 7 Afs 69/2007-85 (právní věta byla publikována ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2533/2012). Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro závěr, že konkrétní osoba „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla, měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Rovněž Nejvyšší správní soud konstatoval, že za osobu, která „skladuje“ vybrané výrobky, tak může být považován i ten, kdo má výrobky pouze v detenci. Detentorem věci je ten, kdo ji fakticky ovládá, aniž by musel mít vůli nakládat s věcí jako s vlastní. Dle soudu žalobce jednoznačně fakticky ovládá veškeré zboží v provozovně. Z uvedeného tedy dle soudu vyplývá, že „skladoval“ předmětné tabákové výrobky ve smyslu, v jakém je nutno tento termín chápat ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně o spotřebních daních.

V dané věci je nesporné, že předmětné tabákové výrobky byly nalezeny v provozovně žalobce, kterou aktivně užívá jako prodejnu, a nebyly řádně značeny dle zákona o spotřebních daních.

Dále je v dané věci nesporné, že žalobce je podnikající fyzickou osobou. Ze skutkového stavu vyplývá, že předmětného správního deliktu se měl dopustit právě v přímé souvislosti se svým podnikáním. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že v případě správních deliktů, kterých se dopustí právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby v přímé souvislosti s jejich podnikáním, není na rozdíl od přestupků či trestných činů zavinení v jakékoliv formě hodnotícím znakem pro posouzení odpovědnosti za takové jiné správní delikty. U správních deliktů platí princip objektivní odpovědnosti. V případě objektivní odpovědnosti tedy právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby odpovídají bez ohledu na subjektivní stránku daného případu za porušení právní povinnosti, které naplňuje formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu. Dále bylo na místě posoudit, zda žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby případnému protiprávnímu jednání či stavu zabránil. Jediným způsobem, jak se může právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba zbavit odpovědnosti za správní delikt, je prokázání existence liberačního důvodu. V daném případě byl liberační důvod obsažen v ustanovení § 1351 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, podle kterého bylo nutné prokázat, že právnická nebo fyzická podnikající osoba vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalobce však nevynaložil žádné úsilí, kterým by porušení povinnosti mohlo být zabráněno, byť nasnadě bylo již jen prohlédnutí si cigaret, které mu paní B. T. H. „strčila“ do kapsy. Ovšem právě sám žalobce tvrdí, že toto neučinil a tento způsob obhajoby považuje za vyvíjející jej ze spáchání uvedeného správního deliktu, ačkoli se naopak sám tímto tvrzením usvědčuje, a to i za situace, že paní B. T. H. potvrzuje, že mu cigarety do kapsy vložila ona sama. Pokud v řízení nebyl zjištěn stav, že by žalobce o své vůli skladoval neznačené tabákové výrobky, pak je jeho odpovědnost posuzována ve vztahu k jednání, že ve své provozovně takové výrobky skladovat umožnil.

Závěrem tedy soud opětovně připomíná, že správním deliktem je každý protiprávní čin, označený jako správní delikt příslušným zákonem, který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně, aniž by bylo nutno blíže zkoumat společenskou nebezpečnost takového činu, když tato je v podstatě obsažena v každé skutkové podstatě formulované zákonem o spotřebních daních. Právnická osoba i podnikající fyzická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Důkazní břemeno k prokázání liberačních důvodů ale žalobce neunesl. Celní úřad a následně žalovaný v daném případě vycházeli z právem chráněného zájmu na tom, aby na daňovém území České republiky bylo nakládáno pouze s tabákovými výrobky značenými platnou tabákovou nálepkou, a se tím zamezilo daňovým únikům. Následkem protiprávního jednání žalobce je skutečnost, že se na daňovém území České republiky nacházely tabákové výrobky neoznačené tabákovou nálepkou, tedy takové, u nichž není zřejmé, že byla uhrazena spotřební daň. Takové jednání žalobce s ohledem na výše uvedené lze obecně hodnotit jako nebezpečné, protože ohrožuje zájem státu na efektivní správě daní, přičemž tato vysoká společenská nebezpečnost je vyjádřena i tím, že bez ohledu na množství neoprávněně skladovaných neznačených tabákových výrobků zákon o spotřebních daních za tento delikt stanovuje spodní hranici sazby pokuty ve výši 50 000 Kč.

Žalovaný tedy v projednávané věci neshledal prokázání relevantních liberačních skutečností majících vliv na zánik odpovědnosti žalobce nebo na zánik protiprávnosti jeho jednání.

V návaznosti na shora uvedené soud dodává, že námitka žalobce, že nebylo prokázáno, že by skladoval neekologické tabákové výrobky ve „větším množství“, není důvodná, neboť skutková podstata správního deliktu upravená v § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012, slovní spojení „větší množství“ nezahrnuje. Z hlediska naplnění předmětné skutkové podstaty je proto zcela nerozhodné, jaké množství neekologických tabákových výrobků žalobce skladoval.

Proto soud konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že se žalobce dopustil správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012. Námitky žalobce shledal neopodstatněnými. Není pravdou, že žalovaný zkoumáním předmětných skutečností pominul a žalobce se také mylí v tom, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu o právní kvalifikaci jeho jednání. Správní orgány se s uvedenými námitkami a všemi příslušnými aspekty řádně vypořádaly, a napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů nepožadoval, navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.